

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2013 r. w sprawie T-218/00 Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, Cooperatova vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 marca 2013 r. przez Ghezze Giovanni & C. Snc di Ghezze Maurizio & C.

(Sprawa C-145/13 P)

(2013/C 207/02)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ghezze Giovanni & C. Snc di Ghezze Maurizio & C. (przedstawiciele: R. Volpe i C. Montagner, avvocati)

Druga strona postępowania: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. r.l, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. r.l., Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. r.l., Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uwzględnienie niniejszego odwołania,
 - a tym samym uchylenie postanowienia Sądu (czwarta izba) z dnia 23 stycznia 2013 r., notyfikowanego w dniu 24 stycznia 2013 r. i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. oraz
 - tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 5 tej decyzji zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania składek na ubezpieczenie społeczne i stanowi, że dodatkowo do tej kwoty należy zapłacić odsetki za odpowiedni okres;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013 r. (zwanym dalej „zaskarżonym postanowieniem”) Sąd uznał wniesioną przez Ghezze Giovanni & C. s.n.c. skargę dotyczącą stwierdzenia

nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE w dziedzinie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne za w części oczywiście niedopuszczalną, a w części oczywiście pozbawioną podstawy prawnej.

W punkcie pierwszym odwołania zostało wskazane, że odnośnie do rzekomej niedopuszczalności skargi do Sądu nie zostało przedstawione żadne uzasadnienie, a wobec tego pkt 58 zaskarżonego postanowienia narusza ogólną zasadę obowiązku uzasadnienia aktów, a w szczególności art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem.

Podniesiony przez wnoszącego odwołanie zarzut drugi dotyczy rzekomego braku właściwej i całościowej wykładni postanowienia przewidzianego w art. 87 ust. 1 WE (obecnie art. 107 ust. 1 TFUE).

Kolejny zarzut dotyczy naruszenia, również wbrew postanowieniom art. 87 ust. 1 WE, zasady równego traktowania i niedyskryminacji, ze względu na okoliczność, że 22 przedsiębiorstwa zostały uznane za wyłączone z odzyskania przyznanej im pomocy, ponieważ ich wyjaśnienia zostały uznane za wyczerpujące, podczas gdy w wypadku wnoszącego odwołanie wyjaśnienia nie zostały uznane za wyczerpujące.

Zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżone postanowienie narusza ponadto zasadę niedyskryminacji, ponieważ potwierdza zgodność z prawem decyzji Komisji, w myśl której odzyskanie pomocy z art. 87 ust. 1 WE zostało wyłączone w wypadku przedsiębiorstw komunalnych (którym Komisja na etapie wykonania tej decyzji umożliwiła uzupełnienie informacji koniecznych od oceny zgodności z prawem przyznanej pomocy), podczas gdy wnoszący odwołanie nigdy nie został wezwany do uzupełnienia dokumentacji przed rozpoczęciem odzyskiwania pomocy.

W innym punkcie odwołania, tytułem dodatkowego argumentu mającego potwierdzić naruszenie art. 87 ust. 1 WE, wskazane zostało, że zaskarżone postanowienie w żaden sposób nie uzasadnia przyjęcia, iż pomoc przyznana wnoszącemu odwołanie miała wpływ na wewnątrzspółnotowa wymianę handlową. Najpierw Komisja, a następnie Sąd potwierdziły niezgodność z prawem przedmiotowych ulg, uznając zakłócenie wewnątrzspółnotowej wymiany handlowej za nieodłączny element środków na rzecz przedsiębiorstw w sektorze rybołówstwa, bez przeprowadzenia badania odnośnego rynku i bez przedstawienia uzasadnienia.

Następnie, według wnoszącego odwołanie zaskarżone postanowienie narusza art. 87 ust. 3 lit. a) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. a), TFUE), ponieważ nie zawiera oceny warunków stosowania przedmiotowego odstępstwa w wypadku wnoszącego odwołanie. W szczególności w mieście Chioggia poziom życia jest bardzo niski, przy niezwykle wysokim bezrobociu.

Podobnie zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżone postanowienie narusza art. 87 ust. 3 lit. c), CE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE), ponieważ uznaje to odstępstwo za niemające zastosowania w wypadku wnoszącego odwołanie, choć nie przedstawia w tym względzie żadnego uzasadnienia, i art. 87 ust. 3 lit. d) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE), ponieważ uznaje, że w wypadku wnoszącego odwołanie nie ma zastosowania to odstępstwo, które — z naruszeniem zasady niedyskryminacji — znalazło zastosowanie w wypadku innych przedsiębiorstw weneckich.

Wreszcie wnoszący odwołanie podnosi błędną wykładnię przez Sąd braku „istniejącej pomocy”, naruszającą art. 1, 14 i 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾. Zdaniem wnoszącego odwołanie bezsporne jest, że sekwencja zdarzeń stanowi ciągłość obniżenia składek na przestrzenie dziesiątek lat.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2013 r. — Stanislav Gross przeciwko Hauptzollamt Braunschweig

(Sprawa C-165/13)

(2013/C 207/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stanislav Gross

Strona pozwana: Hauptzollamt Braunschweig

Pytania prejudycjalne

Czy art. 9 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów⁽¹⁾ objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania bez uszczerbku dla jego systematycznego związku z art. 7 ust. 3 dyrektywy 92/12/EWG stoi na przeszkodzie ustawowym uregu-

lowaniom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi osoba posiadająca dla celów handlowych wyroby objęte podatkiem akcyzowym dopuszczone do konsumpcji w innym państwie członkowskim, nie podlega opodatkowaniu, jeśli nabyła te wyroby od innej osoby dopiero po zakończeniu czynności przywozu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 76, s.1.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-172/13)

(2013/C 207/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels, R. Lyal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez nałożenie warunków na ulgi dla transgranicznych grup, które czynią faktycznie niemożliwe w praktyce uzyskanie takiej ulgi, oraz przez ograniczenie takiej ulgi do okresów po dniu 1 kwietnia 2006 r., Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 49 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

— obciążenie Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Postępując zgodnie z wyrokiem w sprawie C-446/03 Marks & Spencer, Zjednoczone Królestwo zmieniło swoje przepisy dotyczące sposobu, w jaki straty poniesione przez spółki, jakie są członkami grupy mogą być przenoszone i wykorzystane przez innego członka grupy w celu zmniejszenia zobowiązania podatkowego (zasady zwolnień dla grup). Przepisy dotyczące strat spółek niebędących rezydentami są obecnie zawarte w części 5 Corporation Tax Act 2010 (ustawy o podatku od korporacji).

Na podstawie aktualnie obowiązującego prawa Zjednoczonego Królestwa, grupa spółek może uzyskać zaliczenie na poczet podatku strat członka grupy niebędącego rezydentem, tylko wtedy gdy ów członek nie ma możliwości skorzystania z ulgi